

Arrest

nr. 274 486 van 22 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsessesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat C. BUYTAERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 24 mei 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 mei 2022 de beslissing verzoek kennelijk ongegrond overeenkomstig artikel 57/6/1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Bengaalse nationaliteit te bezitten en op (...) 1992 geboren te zijn in X, X district in Dhaka, Bangladesh. Op uw achttiende verbleef u zes maanden in Dhaka stad om een cursus tot lasser te volgen. Nadien verhuisde u opnieuw naar uw geboortedorp waar u een visum aanvraag om te gaan werken als elektricien in Singapore, u verkreeg die ongeveer tien à twaalf maanden later. U bleef bijna twee jaar in Singapore waarna u opnieuw naar uw geboortedorp verhuisde. U startte daar een eigen zaak met cosmetica producten.

Op een dag kwam de broer (B. A.) van een parlamentslid (R. A.) naar uw pand met het aanbod dit pand te kopen in het kader van een project van een winkelcentrum neer te zetten daar. Hij kwam tien à vijftien keer met dezelfde vraag, maar u bleef dit weigeren. Op een nacht in 2017 werden alle panden die niet wilden verkopen aan hen vernield. Twee dagen later werd uw broer ontvoerd, toen hij zich 's nachts op straat bevond, door connecties van de broer van het parlamentslid. Hij werd tien à twaalf dagen vastgehouden. Op de tweede dag van zijn ontvoering stemden zowel u als uw broer toe om het pand te verkopen. Jullie maakten deze verkoop officieel in de rechtbank. Na deze gebeurtenis vertrok u opnieuw naar Dhaka waar u nog vijf à zes maanden verbleef wachtend op een visum.

Uw broer woont in Italië en u besloot hem te vervoegen. U regelde via een agent een visum naar Turkije. U nam op 17 februari 2018 een vliegtuig naar Turkije met uw eigen paspoort waarna u een vlucht nam naar Griekenland waar u meer dan vier jaar bleef. U diende daar een verzoek in om internationale bescherming op 20 september 2018 maar daar werd lang geen gevolg aan gegeven. U besloot verder te reizen naar Italië en had een tussenvlucht in België waar u betrappt werd op het reizen met een vals Pakistaans paspoort en werd opgepakt. U kwam toe in België op 5 april 2022. U diende een asielaanvraag in op 25 april 2022.

U legt geen documenten neer ter staving van dit verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Bovendien moet, na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heet kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming geloofwaardig te maken.

Vooreerst dient gesteld dat de medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Echter blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. In dit kader dient er namelijk vastgesteld te worden dat u naar België bent gekomen met gebruik van een Pakistaans paspoort houdende een vervalst identiteitsbewijs. Anderzijds hebt u geen enkel stuk, noch een geldig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten, neergelegd die uw beweerde 'werkelijke' identiteit en afkomst kunnen staven. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met uw familie (NPO, p.11), maar hebt u blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw verklaringen kracht bij te zetten. Gevraagd waarom u dit niet heeft gedaan stelt u dat uw moeder niet op de hoogte is van uw problemen en u het niet wilde zeggen want ze is oud en ziek (NPO, p.4 en 8). Dat uw moeder niet op de hoogte zou zijn van uw situatie kan niet ernstig genomen worden. U had makkelijk om documenten kunnen vragen aangezien u nog verschillende familieleden en vrienden hebt die u hiervan zouden kunnen voorzien.

Vervolgens verklaart u tevens dat u in Bangladesh nooit in het bezit was van een identiteitskaart. Nochtans zijn identiteitskaarten verplicht in Bangladesh en worden deze uitgereikt wanneer iemand achttien jaar oud wordt, wat voor u gebeurd zou zijn in 2010 en dus nog voor uw vertrek uit uw land (zie stukken toegevoegd aan blauwe map). Dat u niettemin voorhoudt deze niet gekregen zou hebben, behalve een

Grieks, valt niet ernstig te nemen (NPO, p.9). Daarnaast geeft u wel aan een paspoort gehad te hebben, maar dit werd in Turkije afgenomen door een agent (NPO, p.9). Opnieuw een stereotiepe en blote bewering wat verder doet vermoeden dat u uitvluchten zoekt om geen identiteitskaart of ander bewijs voor te leggen en deze mogelijks achter probeert te houden. Deze zaken samen genomen wekken de indruk dat u het CGVS geen zicht wil geven op uw werkelijke identiteit.

Ten gronde verklaart u niet naar Bangladesh te kunnen terugkeren omdat u daar problemen gekend zou hebben met betrekking tot een grondconflict met de broer van een parlamentslid. U bent er evenwel niet in geslaagd deze problemen geloofwaardig te maken om onderstaande redenen.

Ten eerste heeft u op geen enkele manier kunnen staven dat u eigenaar zou zijn van een grond in Dhaka. Zo hebt u geen bewijsstukken, foto's of andere documenten neergelegd die staven dat u een grond zou hebben gekocht of u een zaak zou zijn gestart op die grond. Meer zelfs beweert u noch over een identiteitskaart, noch over een handelslicentie te beschikken. Beiden zijn verplicht wanneer u in Bangladesh een zaak start (zie informatie blauwe map; NPO, p.7 en 9). Hiernaar gevraagd geeft u aan te hebben beschikt over een handelslicentie, maar dit gewoonweg bestond uit het informeren van de overheid over uw zaak en hierbij uw paspoort liet zien (waar u nota bene ook een identiteitskaart voor zou nodig hebben om deze aan te vragen). U zou hier nooit documenten van hebben ontvangen en volgens uw verklaringen zou een licentie ook niet nodig zijn geweest (NPO, p.8-9). U zou de grond waar uw winkel op stond hebben aangekocht samen met uw moeder. Dat u er niet in slaagde dit te kunnen ondersteunen met documenten, afschriften, mails, foto's, documenten... doet vermoeden dat u niet oprecht was over dit element en kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan dit element en bijgevolg de problemen die hier uit voort vloeiden.

Ten tweede wordt bovenstaande vaststelling versterkt door verschillende vaagheden en inconsistenties. Primo verklaart u dat uw broer wonend is in Italië sinds 2011, hij zou nooit zijn teruggekomen naar Bangladesh uit Italië (NPO, p.6). Echter vertelt u meteen daarna dat uw broer u zou geholpen hebben in uw winkel, die u ongeveer rond 2013 geopend hebt. U vertelt hierbij dat uw broer terugkwam van Italië om met u te werken in 2017. Geconfronteerd met deze inconsistentie geeft u aan dat hij niet permanent terug kwam naar Bangladesh en het daarom niet vermeldde wat niet meer dan een ad hoc aanpassing is (NPO, p.6).

Secundo is het weinig aannemelijk dat uw broer zo een grote rol zou spelen in de verkoop van uw zaak. De grond zou namelijk gekocht zijn door u en uw moeder (NPO, p.7). Waarom uw broer dan zou beslissen uw zaak te doen groeien (NPO, p.7) en u meerdere malen aangeeft dat uw broer niet wilde verkopen (NPO, p.7, 16-17) is niet duidelijk. Hierbij aansluitend is het dan ook niet aannemelijk dat uw moeder hier nooit werd mee lastig gevallen. Dat uw broer ontvoerd werd om jullie te overtuigen te verkopen kan bijgevolg ook niet geloofd worden. U legde hierover enorm vage verklaringen af. Zo zouden de panden die niet werden verkocht vernield zijn door deze machtige mannen waarna u aangeeft geen andere keuze meer had dan te verkopen. U geeft hierbij aan dat u 'na dit incident' hebt besloten te verkopen (NPO, p.15). Toch ontvoerden deze personen nog eerst uw broer twee dagen hierna. U vertelt hierover dat hij was aan het werken op de straat in de nacht, omdat hij naar buiten wilde gaan (NPO, p.16). Hij werd tien à twaalf dagen vastgehouden op een onbekende plaats. U kan hier niet meer over zeggen dan dat hij op de eerste dag van zijn ontvoering reeds akkoord ging met de verkoop van het pand (NPO, p.17). Opnieuw bevreemdend aangezien u de eigenaar was van het pand. Deze mensen zouden u hierop gebeld hebben en opnieuw gezegd hebben dat u moest verkopen om geen problemen te hebben, terwijl uw broer reeds akkoord was gegaan (NPO, p.16). Gevraagd wanneer ze u belden verandert u opnieuw uw verklaring dat ze niet belden, ze zijn naar uw huis gekomen één dag nadat uw broer ontvoerd werd (NPO, p.17). U kon geen verklaring geven waarom uw broer nog ongeveer tien dagen langer werd vastgehouden als uw landgoed reeds verkocht werd (NPO, p.17).

Tertio kon u geen consistente verklaringen neerleggen over de machtige mensen die u vreest. Op de vragenlijst van het CGVS gaf u aan de broer van de lokale minister 'R. A.' te vrezen (dd.11.05.2022; pt.3.5). Echter had u reeds bij binnenkomst in België aangegeven een plaatselijk parlamentslid te vrezen die uw land wilde kopen (beslissing tot vasthouding; pagina 2; dd.8.4.2022). Hiernaar gevraagd op het persoonlijk onderhoud geeft u opnieuw aan dat het om de broer van een minister zou gaan (NPO, p.14). Hij, de broer van de persoon die u vervolgde, zou een minister van transport geweest zijn maar verloor zijn positie in 2019 (één jaar na uw vertrek) door een corruptieschandaal en werd nadien een lokaal parlamentslid (NPO, p.14). Gevraagd naar de macht van R. A. stelt u dan weer opnieuw dat hij 25 jaar parlamentslid zou zijn geweest en dat zijn partij al 25 jaar aan de macht zou staan (NPO, p.18). U voegt hieraan toe dat hij 25 jaar parlamentslid was en nadien minister werd en die positie was verloren door corruptie en alle macht had door die positie (NPO, p.19). U kan echter niets vertellen over dit corruptieschandaal (NPO, p.19). Hij zou behoren tot de Awami League (NPO, p.19). Zijn broer, de persoon die uw pand wilde kopen, zou echter geen enkele politieke activiteit hebben, hij zou slechts connecties hebben in die wereld waar u niets over kan vertellen behalve dat de politie klachten over hem niet zouden accepteren (NPO, p.19). Uzelf heeft ook nooit een actieve deelname in de politieke wereld gehad, u hebt

alsook nooit gestemd (NPO, p.19). Uw gebrekkige en inconsistente kennis omtrent deze personen versterkt dat u geen probleem had met hen.

Quarto gevraagd of andere handelaars die op diezelfde plaats panden hadden problemen kennen, geeft u aan dit niet te weten. U kan geen enkel voorbeeld aanhalen van andere handelaars in dezelfde situatie als u (NPO, p.15). Dat u niet of de hoogte bent hierover, of u hierover niet hebt ingelicht, bevestigt dat u geen vrees had met betrekking tot dit grondconflict. Er kan verwacht worden dat als u werkelijk deze mensen zou vrezen, u had nagegaan wat er met uw medehandelaars gebeurd zou zijn. Bovenal omdat u één van uw burens daar wel degelijk kende, R., en hij u al eerder had gecontacteerd en u hem uw vriend noemt (NPO, p.15).

Cinco kan u niet vertellen wat u precies vreest in Bangladesh en waarom u iets vreest. U denkt dat 'deze mensen' nog steeds boos op u kunnen zijn omdat hun project nooit van de grond is gekomen. Het shoppingscenter zou er nooit gekomen zijn (NPO, p.18-19). Dat ze zoveel moeite zouden steken om panden te verkrijgen en hiervoor vernielingen en ontvoeringen zouden uitvoeren en geld uitgeven aan de panden om daarna het project niet door te zetten zet finaal een punt achter het ongeloofwaardige relaas dat u opmaakte.

Ten derde bent u nog vijf à zes maanden in Dakha verbleven zonder noemenswaardige incidenten nadat u uw pand besloot te verkopen. U ontving het geld dat afgesproken werd, verhuisde opnieuw naar Dakha en koos ervoor om uw broer in Italië te vervoegen. Ook uw moeder heeft, naast haar gezondheidsproblemen, nooit problemen gehad in Bangladesh (NPO, p.11, 18-19). Dit doet de vraag rijzen waarom u niet meer zou kunnen terugkeren naar Bangladesh. Uw vrees is volledig gebaseerd op een vermoeden zonder enig begin van bewijs.

Ten vierde wordt uw voorgehouden vrees volledig ondermijnd doordat u na de door u voorgehouden problemen op 17 februari 2018 op legale wijze en zonder problemen met uw eigen paspoort Bangladesh hebt verlaten en een vlucht naar Turkije hebt genomen. U vreest nochtans personen die verbonden zouden zijn met de overheid en deel zijn van de heersende partij 'Awami League', indien u deze werkelijk zou vrezen is het weinig waarschijnlijk dat u het risico nam met uw eigen paspoort een visum te verschaffen (NPO, p.9).

Ten slotte kan er opgemerkt worden dat u een laattijdig verzoek indiende om internationale bescherming in België. Dat u reeds op 5 april 2022 in België bent aangekomen en slechts op 25 april 2022 in gesloten centrum 127bis om internationale bescherming verzocht bevestigt finaal dat u geen nood had tot internationale bescherming (Inschrijving van de asielaanvrager; dd.25.04.22). Van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze die nood uitspreekt wanneer hij daar de kans toe heeft.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

van 11 juli 2003, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Na een uitgebreid uiteengezette theoretische omkadering voert verzoeker aan een gegronde vrees te koesteren dat hij zal vervolgd worden omwille van zijn problemen met “hoogwaardigheidsbekleders” en/of verwanten daarvan in Bangladesh. Hij wijst erop dat hij Bangladesh verliet omwille van het feit dat hij minstens dreigt vervolgd te worden omwille van zijn probleem met hoogwaardigheidsbekleders in Bangladesh. Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld -quod non- dat verzoeker in Bangladesh zou worden vervolgd indien hij daar was gebleven, dan nog dient volgens hem op zijn minst te worden vastgesteld dat hij een redelijke kans heeft dat vervolging plaats zal vinden.

Verzoeker meent zwaarwegende gronden aan te tonen dat hij in geval van terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade en zich niet door zijn land kan laten beschermen.

In casu baseert het CGVS zich volgens verzoeker enkel op de unilaterale geloofwaardigheidscriteria maar worden verder geen elementen aangehaald uit objectieve informatie.

Verder wordt aangevoerd dat geen rekening is gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan. Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die hem werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten.

Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS zijn verklaringen zomaar eenzijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

In het verzoekschrift wordt vervolgd dat verzoekers vrees duidelijk is en er een precedent is door hetgeen zich reeds in Bangladesh heeft afgespeeld. Er kan verzoeker niet worden verweten dat het shoppingcenter er uiteindelijk niet gekomen is. Dit zette evenwel nog verder kwaad bloed bij de personen die het op hem gemunt hebben, aldus verzoeker.

Verzoeker meent dat zijn identiteit en afkomst uit Bangladesh in tegenstelling tot wat het CGVS beweert wel degelijk vaststaan nu hij enkel Bengaals praat en verder uit het gehoorverslag blijkt dat hij van geen ander land afkomstig kan zijn zodat het niet beschikken over identiteitsdocumenten hem dan ook niet kan worden verweten. Dat verzoeker geen bewijsstukken kan voorleggen dat hij over de grond beschikte doet volgens hem geen afbreuk aan zijn relaas. Hij kon immers wel degelijk duidelijk uitleggen hoe zijn zaak daar draaide in Bangladesh hetgeen door het CGVS ook niet in twijfel wordt getrokken. Er wordt in dit verband aangevoerd dat trouwens de gevallen legio zijn waarbij personen die een tastbaar bewijs voorleggen door het CGVS in twijfel worden getrokken omdat bewijzen makkelijk na te maken zouden zijn.

Daarnaast wordt betoogd dat het gegeven dat verzoekers broer hoofdzakelijk in Italië verblijft geen afbreuk doet aan het feit dat hij destijds zijn broer heeft geholpen met verzoekers winkel in Bangladesh en daarvoor naar Bangladesh ging. Dat zijn moeder nooit werd lastig gevallen is eveneens logisch te verklaren volgens verzoeker nu het belagen of bedreigen van vrouwen en zeker oudere vrouwen niet thuishoort in de Bengaalse cultuur.

Er wordt verder in het verzoekschrift aangestipt dat ook het feit dat verzoeker heeft kunnen reizen vanuit Bangladesh alsook het feit dat zijn broer een bepaalde invloed op hem heeft binnen het kader van de uitbating van zijn winkel en de verkoop van het pand hetgeen past binnen de Bengaalse cultuur, hem niet kan verweten worden.

Verzoeker wijst er voorts op dat het feit dat hij niet het gehele parcours kent van de politicus wiens entourage hij vreest en dat hij niet bij andere handelaren heeft geïnformeerd om te weten of zij met hetzelfde probleem werden geconfronteerd hem niet kan worden verweten nu bij bedreigingen enige discretie immers typerend is voor de angst en achterdocht die daarmee gepaard gaan.

Ten slotte wordt gewezen op de actieve samenwerkingsplicht van het CGVS en aangevoerd dat in casu werd nagelaten te verifiëren of verzoeker geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar zijn herkomstland daar bijvoorbeeld geen mensenrechten verslagen werden nagekeken door het CGVS.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.3.1. Verzoeker vreest een terugkeer naar Bangladesh wegens een grondconflict met de broer van een politicus.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat verzoeker geen vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt, te verklaren of te weerleggen.

2.2.3.2. De Raad kan in de eerste plaats samen met de commissaris-generaal vaststellen dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht:

"Vooreerst dient gesteld dat de medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Echter blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. In dit kader dient er namelijk vastgesteld te worden dat u naar België bent gekomen met gebruik van een Pakistaans paspoort houdende een vervalst identiteitsbewijs. Anderzijds hebt u geen enkel stuk, noch een geldig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten, neergelegd die uw beweerde 'werkelijke' identiteit en afkomst kunnen staven. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met uw familie (NPO, p.11), maar hebt u blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw verklaringen kracht bij te zetten. Gevraagd waarom u dit niet heeft gedaan stelt u dat uw moeder niet op de hoogte is van uw problemen en u het niet wilde zeggen want ze is oud en ziek (NPO, p.4 en 8). Dat uw moeder niet op de hoogte zou zijn van uw situatie kan niet ernstig genomen worden. U had makkelijk om documenten kunnen vragen aangezien u nog verschillende familieleden en vrienden hebt die u hiervan zouden kunnen voorzien.

Vervolgens verklaart u tevens dat u in Bangladesh nooit in het bezit was van een identiteitskaart. Nochtans zijn identiteitskaarten verplicht in Bangladesh en worden deze uitgereikt wanneer iemand achttien jaar oud wordt, wat voor u gebeurd zou zijn in 2010 en dus nog voor uw vertrek uit uw land (zie stukken

toegevoegd aan blauwe map). Dat u niettemin voorhoudt deze niet gekregen zou hebben, behalve een Grieks, valt niet ernstig te nemen (NPO, p.9). Daarnaast geeft u wel aan een paspoort gehad te hebben, maar dit werd in Turkije afgenomen door een agent (NPO, p.9). Opnieuw een stereotiepe en blote bewering wat verder doet vermoeden dat u uitvluchten zoekt om geen identiteitskaart of ander bewijs voor te leggen en deze mogelijks achter probeert te houden. Deze zaken samen genomen wekken de indruk dat u het CGVS geen zicht wil geven op uw werkelijke identiteit."

Verzoeker meent dat zijn identiteit en afkomst uit Bangladesh in tegenstelling tot wat het CGVS beweert wel degelijk vaststaat nu hij enkel Bengaals praat en verder uit het gehoorverslag blijkt dat hij van geen ander land afkomstig kan zijn zodat het niet beschikken over identiteitsdocumenten hem dan ook niet kan worden verweten. Verzoeker betwist noch weerlegt met dit betoog voorgaande concrete bevindingen dat hij naar België is gekomen met gebruik van een Pakistaans paspoort houdende een vervalst identiteitsbewijs en geen enkel geldig geloofwaardig identiteitsbewijs of andere stukken heeft neergelegd die zijn werkelijke identiteit kunnen staven.

De Raad wijst er in dit verband op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Een verzoeker moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de opgesomde cumulatieve voorwaarden is voldaan. In casu kan echter niet geoordeeld worden dat aan alle voorwaarden is voldaan. Zo kan alleszins niet vastgesteld worden dat verzoeker een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn identiteit en afkomst te staven en ook niet steeds een bevredigende verklaring heeft gegeven omtrent het ontbreken van (bewijskrachtige) stavingselementen omtrent zijn identiteit. In de bestreden beslissing wordt pertinent geoordeeld dat identiteitskaarten in Bangladesh verplicht zijn en worden uitgereikt wanneer iemand achttien jaar oud wordt (zie administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, "National identity card (Bangladesh)" en "How to Apply National ID Card Bangladesh") zodat verzoeker niet ernstig kan genomen worden in zijn toelichting nooit in het bezit te zijn geweest van een identiteitskaart.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker de hoger weergegeven motieven, die steun vinden in het administratief dossier, niet ontkrachten.

2.2.3.3. Wat betreft de voorgehouden problemen en de vrees wegens een grondconflict kan ten eerste gewezen worden op volgende motivering in de bestreden beslissing:

"Ten eerste heeft u op geen enkele manier kunnen staven dat u eigenaar zou zijn van een grond in Dhaka. Zo hebt u geen bewijsstukken, foto's of andere documenten neergelegd die staven dat u een grond zou hebben gekocht of u een zaak zou zijn gestart op die grond. Meer zelfs beweert u noch over een identiteitskaart, noch over een handelslicentie te beschikken. Beiden zijn verplicht wanneer u in Bangladesh een zaak start (zie informatie blauwe map; NPO, p.7 en 9). Hiernaar gevraagd geeft u aan te hebben beschikt over een handelslicentie, maar dit gewoonweg bestond uit het informeren van de overheid over uw zaak en hierbij uw paspoort liet zien (waar u nota bene ook een identiteitskaart voor zou nodig hebben om deze aan te vragen). U zou hier nooit documenten van hebben ontvangen en volgens uw verklaringen zou een licentie ook niet nodig zijn geweest (NPO, p.8-9). U zou de grond waar uw winkel op stond hebben aangekocht samen met uw moeder. Dat u er niet in slaagde dit te kunnen ondersteunen met documenten, afschriften, mails, foto's, documenten... doet vermoeden dat u niet oprecht was over dit element en kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan dit element en bijgevolg de problemen die hier uit voort vloeiden."

Verzoeker repliceert dat het gegeven dat hij geen bewijsstukken kan voorleggen dat hij over de grond beschikte geen afbreuk doet aan zijn relaas en duidelijke verklaringen over hoe zijn zaak daar draaide in Bangladesh hetgeen door het CGVS ook niet in twijfel wordt getrokken. Er wordt in dit verband aangevoerd dat trouwens de gevallen legio zijn waarbij personen die een tastbaar bewijs voorleggen door het CGVS in twijfel worden getrokken omdat bewijzen makkelijk na te maken zouden zijn.

De Raad moet vooreerst, met verwijzing naar artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, vaststellen dat verzoeker geen oprechte inspanning heeft geleverd om te staven eigenaar te zijn van grond in Dhaka en ook geen bevredigende verklaring heeft gegeven omtrent het ontbreken van (bewijskrachtige) stavingselementen hieromtrent. Waar verzoeker verklaart te hebben beschikt over een handelslicentie doch deze niet kan voorleggen omdat deze enkel zou hebben bestaan uit het informeren van de overheid waarbij hij zijn paspoort diende te laten zien (persoonlijk onderhoud, p. 8-9) merkt de commissaris-generaal terecht op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat een identiteitskaart en een handelslicentie verplicht zijn wanneer men in Bangladesh een zaak start, terwijl verzoeker ook beweert niet over een identiteitskaart te beschikken en een licentie niet nodig zou zijn geweest (zie administratief dossier, blauwe

map met landeninformatie, "E-commerce Trade License in Bangladesh" en "Trade License in Bangladesh /Fees, Processing and Renewal").

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt uit het voorgaande dat verweerder zich in casu niet heeft beperkt tot de vaststelling dat verzoeker geen documenten heeft overgelegd doch tevens rekening heeft gehouden met verzoekers verklaringen in dit verband en deze heeft getoetst aan objectieve informatie.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing tevens gewezen op de verschillende vaagheden en inconsistenties in verzoekers verklaringen:

"Primo verklaart u dat uw broer wonend is in Italië sinds 2011, hij zou nooit zijn teruggekomen naar Bangladesh uit Italië (NPO, p.6). Echter vertelt u meteen daarna dat uw broer u zou geholpen hebben in uw winkel, die u ongeveer rond 2013 geopend hebt. U vertelt hierbij dat uw broer terugkwam van Italië om met u te werken in 2017. Geconfronteerd met deze inconsistentie geeft u aan dat hij niet permanent terug kwam naar Bangladesh en het daarom niet vermeldde wat niet meer dan een ad hoc aanpassing is (NPO, p.6).

Secundo is het weinig aannemelijk dat uw broer zo een grote rol zou spelen in de verkoop van uw zaak. De grond zou namelijk gekocht zijn door u en uw moeder (NPO, p.7). Waarom uw broer dan zou beslissen uw zaak te doen groeien (NPO, p.7) en u meerdere malen aangeeft dat uw broer niet wilde verkopen (NPO, p.7, 16-17) is niet duidelijk. Hierbij aansluitend is het dan ook niet aannemelijk dat uw moeder hier nooit werd mee lastig gevallen. Dat uw broer ontvoerd werd om jullie te overtuigen te verkopen kan bijgevolg ook niet geloofd worden. U legde hierover enorm vage verklaringen af. Zo zouden de panden die niet werden verkocht vernield zijn door deze machtige mannen waarna u aangeeft geen andere keuze meer had dan te verkopen. U geeft hierbij aan dat u 'na dit incident' hebt besloten te verkopen (NPO, p.15). Toch ontvoerden deze personen nog eerst uw broer twee dagen hierna. U vertelt hierover dat hij was aan het werken op de straat in de nacht, omdat hij naar buiten wilde gaan (NPO, p.16). Hij werd tien à twaalf dagen vastgehouden op een onbekende plaats. U kan hier niet meer over zeggen dan dat hij op de eerste dag van zijn ontvoering reeds akkoord ging met de verkoop van het pand (NPO, p.17). Opnieuw bevreemdend aangezien u de eigenaar was van het pand. Deze mensen zouden u hierop gebeld hebben en opnieuw gezegd hebben dat u moest verkopen om geen problemen te hebben, terwijl uw broer reeds akkoord was gegaan (NPO, p.16). Gevraagd wanneer ze u belden verandert u opnieuw uw verklaring dat ze niet belden, ze zijn naar uw huis gekomen één dag nadat uw broer ontvoerd werd (NPO, p.17). U kon geen verklaring geven waarom uw broer nog ongeveer tien dagen langer werd vastgehouden als uw landgoed reeds verkocht werd (NPO, p.17).

Tertio kon u geen consistente verklaringen neerleggen over de machtige mensen die u vreest. Op de vragenlijst van het CGVS gaf u aan de broer van de lokale minister 'R. A.' te vrezen (dd.11.05.2022; pt.3.5). Echter had u reeds bij binnenkomst in België aangegeven een plaatselijk parlementslid te vrezen die uw land wilde kopen (beslissing tot vasthouding; pagina 2; dd.8.4.2022). Hiernaar gevraagd op het persoonlijk onderhoud geeft u opnieuw aan dat het om de broer van een minister zou gaan (NPO, p.14). Hij, de broer van de persoon die u vervolgde, zou een minister van transport geweest zijn maar verloor zijn positie in 2019 (één jaar na uw vertrek) door een corruptieschandaal en werd nadien een lokaal parlementslid (NPO, p.14). Gevraagd naar de macht van R. A. stelt u dan weer opnieuw dat hij 25 jaar parlementslid zou zijn geweest en dat zijn partij al 25 jaar aan de macht zou staan (NPO, p.18). U voegt hieraan toe dat hij 25 jaar parlementslid was en nadien minister werd en die positie was verloren door corruptie en alle macht had door die positie (NPO, p.19). U kan echter niets vertellen over dit corruptieschandaal (NPO, p.19). Hij zou behoren tot de Awami League (NPO, p.19). Zijn broer, de persoon die uw pand wilde kopen, zou echter geen enkele politieke activiteit hebben, hij zou slechts connecties hebben in die wereld waar u niets over kan vertellen behalve dat de politie klachten over hem niet zouden accepteren (NPO, p.19). Uzelf heeft ook nooit een actieve deelname in de politieke wereld gehad, u hebt alsook nooit gestemd (NPO, p.19). Uw gebrekkige en inconsistente kennis omtrent deze personen versterkt dat u geen probleem had met hen.

Quarto gevraagd of andere handelaars die op diezelfde plaats panden hadden problemen kennen, geeft u aan dit niet te weten. U kan geen enkel voorbeeld aanhalen van andere handelaars in dezelfde situatie als u (NPO, p.15). Dat u niet of de hoogte bent hierover, of u hierover niet hebt ingelicht, bevestigt dat u geen vrees had met betrekking tot dit grondconflict. Er kan verwacht worden dat als u werkelijk deze mensen zou vrezen, u had nagegaan wat er met uw medehandelaars gebeurd zou zijn. Bovenal omdat u één van uw burens daar wel degelijk kende, R., en hij u al eerder had gecontacteerd en u hem uw vriend noemt (NPO, p.15).

Cinco kan u niet vertellen wat u precies vreest in Bangladesh en waarom u iets vreest. U denkt dat 'deze mensen' nog steeds boos op u kunnen zijn omdat hun project nooit van de grond is gekomen. Het shoppingscenter zou er nooit gekomen zijn (NPO, p.18-19). Dat ze zoveel moeite zouden steken om panden te verkrijgen en hiervoor vernielingen en ontvoeringen zouden uitvoeren en geld uitgeven aan de

panden om daarna het project niet door te zetten zet finaal een punt achter het ongeloofwaardige relaas dat u opmaakte."

Verzoeker betoogt dat het gegeven dat zijn broer hoofdzakelijk in Italië verblijft geen afbreuk doet aan het feit dat hij destijds zijn broer heeft geholpen met verzoekers winkel in Bangladesh en daarvoor naar Bangladesh ging. Er wordt verder in het verzoekschrift aangestipt dat ook het feit dat zijn broer een bepaalde invloed op hem heeft binnen het kader van de uitbating van zijn winkel en de verkoop van het pand, hetgeen past binnen de Bengaalse cultuur, hem niet kan worden verweten. Dat zijn moeder nooit werd lastig gevallen is eveneens logisch te verklaren volgens verzoeker nu het belagen of bedreigen van vrouwen en zeker oudere vrouwen niet thuishoort in de Bengaalse cultuur.

De Raad moet evenwel opmerken dat zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoekers broer een bepaalde invloed had en de moeder niet werd lastiggevallen gelet op de Bengaalse cultuur, dit geen afbreuk kan doen aan de draagkrachtige motieven aangaande verzoekers overige onaannemelijke en inconsistente verklaringen.

Zo wordt er in de bestreden beslissing met reden op gewezen dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers broer toch nog werd ontvoerd nadat verzoeker, de eigenaar van het pand, reeds had besloten het pand te verkopen na het incident waarbij de onverkochte panden werden vernield (persoonlijk onderhoud, p. 15). Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de omstandigheden van de voorgehouden ontvoering ook weinig plausibel zijn nu verzoeker enerzijds verklaart dat zijn broer werd ontvoerd toen hij 's nachts aan het werken was op straat (persoonlijk onderhoud, p. 16) terwijl hij anderzijds verklaarde dat zijn broer sedert 2011 in Italië verblijft en ginder werkt in een restaurant (persoonlijk onderhoud, p. 7).

Verzoeker kan ook geen afbreuk doen aan zijn inconsistente verklaringen omtrent de omstandigheden van het akkoord met de ontvoerders daar hij eerst stelde tevens gebeld te zijn geweest om daarna te verklaren dat hij niet werd gebeld doch er enkel een huisbezoek plaatsvond (persoonlijk onderhoud p. 16 en p. 17).

Verzoeker kon overigens geen verklaring geven waarom zijn broer toch nog ongeveer tien dagen langer werd vastgehouden hoewel het pand reeds werd verkocht (persoonlijk onderhoud, p. 17).

Verzoeker wijst er voorts op dat het feit dat hij niet het gehele parcours kent van de politicus wiens entourage hij vreest en dat hij niet bij andere handelaren heeft geïnformeerd om te weten of zij met hetzelfde probleem werden geconfronteerd hem niet kan worden verweten nu bij bedreigingen enige discretie immers typerend is voor de angst en achterdocht die daarmee gepaard gaan.

Wat het gebrek aan consistente verklaringen betreft over de machtige mensen die verzoeker zou vrezen moet de Raad vaststellen dat van verzoeker geenszins een kennis van het gehele parcours van de gevreesde persoon werd/wordt verwacht doch evenwel redelijkerwijze consistente en voldoende nauwkeurige verklaringen kunnen verwacht worden over het eigen vluchtrelaas en wie er precies wordt gevreesd. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en op het CGVS de broer van een (lokale) minister te vrezen (Vragenlijst van 11 mei 2022, punt 3.5.; persoonlijk onderhoud, p. 14) terwijl hij eerder bij binnenkomst in België op 8 april 2022 aangaf een plaatselijk parlementslid te vrezen (zie administratief dossier, document van 8 april 2022, p. 2, in het kader van de beslissing tot vasthouding van 7 april 2022). Verzoeker schetste overigens tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf het politiek parcours van de gevreesde persoon en diens machtige broer waarbij de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt dat verzoeker geen duidelijke en precieze verklaringen kan afleggen over het genoemde corruptieschandaal en de connecties van de gevreesde persoon (persoonlijk onderhoud, p. 19-20).

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker geen enkel voorbeeld kan aanhalen van een handelaar in dezelfde situatie en zich hierover niet heeft ingelicht moet de Raad erop wijzen dat het gegeven dat verzoeker niet over afdoende informatie beschikt noch aanhoudende pogingen heeft ondernomen zich hierover te informeren, ondanks dat hij wel één van zijn winkelburen R. een vriend noemt, een houding is die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met zijn vrees. Verzoeker poneert dat hem niet kan verweten worden dat hij bij andere handelaren niet heeft geïnformeerd om te weten of zij met hetzelfde probleem werden geconfronteerd nu bij bedreigingen enige discretie immers typerend is voor de angst en achterdocht die daarmee gepaard gaan. Hij toont hiermee echter geenszins aan effectief enige pogingen te hebben ondernomen om zich te informeren over gelijkaardige grondconflicten met oog op de bouw van een shoppingcenter te meer gelet op de voorgehouden ernst van de situatie daar zijn broer werd ontvoerd en dagenlang vastgehouden alsook gelet op de voorgehouden actualiteit van de vrees zelfs na verkoop van zijn grond.

Dat verzoeker klaarblijkelijk dit naliet te doen en in deze een dermate passieve houding aanneemt, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen actuele vrees voor vervolging.

Daarnaast kan gewezen worden op volgende overwegingen in de bestreden beslissing:

“Ten derde bent u nog vijf à zes maanden in Dakha verbleven zonder noemenswaardige incidenten nadat u uw pand besloot te verkopen. U ontving het geld dat afgesproken werd, verhuisde opnieuw naar Dakha en koos ervoor om uw broer in Italië te vervoegen. Ook uw moeder heeft, naast haar gezondheidsproblemen, nooit problemen gehad in Bangladesh (NPO, p.11, 18-19). Dit doet de vraag rijzen waarom u niet meer zou kunnen terugkeren naar Bangladesh. Uw vrees is volledig gebaseerd op een vermoeden zonder enig begin van bewijs.

Ten vierde wordt uw voorgehouden vrees volledig ondermijnd doordat u na de door u voorgehouden problemen op 17 februari 2018 op legale wijze en zonder problemen met uw eigen paspoort Bangladesh hebt verlaten en een vlucht naar Turkije hebt genomen. U vreest nochtans personen die verbonden zouden zijn met de overheid en deel zijn van de heersende partij ‘Awami League’, indien u deze werkelijk zou vrezen is het weinig waarschijnlijk dat u het risico nam met uw eigen paspoort een visum te verschaffen (NPO, p.9).”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen dienstige en concrete elementen bijbrengt die deze pertinente motieven kunnen ombuigen. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Ten slotte kan er opgemerkt worden dat verzoeker slechts op 25 april 2022 in het gesloten centrum om internationale bescherming verzocht terwijl hij reeds op 5 april 2022 in België is aangekomen. De commissaris-generaal merkt in casu terecht op dat van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze kan verwacht worden dat deze die nood uitspreekt wanneer hij daar de kans toe heeft.

Dat verzoeker pas een verzoek om internationale bescherming indiende nadat hij werd overgebracht naar het gesloten centrum valt dan ook moeilijk te rijmen met een gegronde, daadwerkelijke vrees voor vervolging in het land van herkomst.

2.2.3.4. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is, dient te worden vastgesteld dat hij geen enkel medisch, psychiatrisch en/of psychologisch attest voorlegt waaruit mentale gezondheidsproblemen zouden kunnen blijken. In dit verband merkt de Raad nog bijkomend op dat nergens uit blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud of tot het afleggen van geloofwaardige, coherente en gedetailleerde verklaringen. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het persoonlijk onderhoud volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, blijkt uit de notities dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze de beweerde verwarring en trauma zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Aldus laat hij na in concreto uiteen te zetten op welke wijze deze verwarring en dit trauma een ander licht zouden werpen op de motivering van de bestreden beslissing, dan wel een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zouden uitmaken. Tenslotte merkt de Raad in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen over de vluchtmotieven.

2.2.3.5. De Raad herinnert eraan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier duidelijk is gebleken dat de commissaris-generaal een degelijk onderzoek heeft gevoerd naar de verklaringen en elementen, aangebracht door verzoeker, met betrekking tot zijn beweerde problemen, en waar nodig getoetst aan objectieve informatie. Verzoeker heeft echter geen

overtuigende aannemelijke verklaringen afgelegd met betrekking tot zijn beweerde problemen. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken.

2.2.3.6. Gelet op wat voorafgaat, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.3.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, stipt de Raad aan dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.2.3.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3.9. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan deze vrees voor vervolging geen enkel geloof kan worden gehecht.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Bangladesh zou hebben gekend.

2.2.4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van deze bepaling. Dit wordt door verzoeker niet betwist, zodat dit oordeel onverminderd overeind blijft en door de Raad tot het zijne wordt gemaakt.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

2.2.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wordt erop gewezen dat deze plicht inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.7. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet hoe artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, in casu zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker preciseert evenmin welk(e) bepaling(en) van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet hij te dezen en door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin werkt hij uit waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.8. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd opgeheven met ingang van 21 juli 2018. Hoe deze bepaling in casu en door de bestreden beslissing, die dateert van 30 mei 2022, geschonden zou kunnen zijn, kan, nog daargelaten dat verzoeker ook inzake deze aangevoerde schending niet de minste verdere duiding verstrekt, dan ook in het geheel niet worden ingezien.

2.2.9. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift daarnaast gewag maakt van het feit *“dat het CGVS de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit”*, dient verder te worden opgemerkt dat het evenredigheidsbeginsel, vorm van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden, bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid. Verzoeker duidt voor het overige op generlei wijze hoe het verbod van willekeur in deze en door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Bijgevolg wordt deze schending ook niet dienstig aangevoerd.

2.2.10. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig door het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Bengaals machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU